

PIAN SINÄ KUOLET

Erja
Lehtimäki

PIAN SINÄ KUOLET

© 2025 Erja Lehtimäki

Kannen kuva: ©Erja Lehtimäki

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8505-8

PIAN SINÄ KUOLET

Erja Lehtimäki

PROLOGI

Kauhu saa kehon tärisemään. Pelon terävät hampaat näykkivät, ja paniikin viitta jähmettää hänet keskelle ullakkokomeroa. Vieraat ovat lähteneet, ja sen jälkeen nousu ullakolle on tuntunut loputtomalta. Hän kuulee, kuinka kammion ovi loksahtaa takana kiinni ja ovi lukitaan ulkopuolelta.

Ensin hän luulee, että hän on arestikopissaan yksin, mutta hän aistii, että kammiossa on myös toinen. Hän tunnustelee myttyä ja tuntee sen tutut ääriviivat. Ja tietää, että tällä on pieni kevätmekko yllään. Mytyn hengitystä ei juuri kuulu, ja hän koskee tämän lähes elotonta ihoa. Hän huutaa, mutta kukaan ei kuule – tai ei halua kuulla.

Aika matelee. Enää hän ei tiedä, miten kauan hän on ollut pimeässä kammiossa. Unelmat ropisevat kohti muovimattoa, ja kyyneleet tippuvat perässä. Tuska ja pettymys pudottavat hänet polvilleen lattialle. Kiitollisuus ja tyydytys valkolakin vastaanottamisesta hukkuvat ullakon syövereihin. Värit ovat kadonneet hänen elämästään jo ajat sitten, vain mustuus on jäljellä.

Pienen pieni toivon kipinä saa happea, ja katkeruus vahvistaa voimaa. Vaatimaton tuli alkaa kyteä. Liekki lehahtaa lannistumisen ja alistumisen musertavan painon alta. Se varasuunnitelma, jota hän kaikkina kammiossa viettäminään aikoina on kasvattanut mielessään, nostaa päätään.

Hän nousee varpailleen, venyttäytyy ylöspäin, kurottaa kätensä oviaukon yläpuolelle ja tuntee kylmää, vieläkin kylmempää kuin kammio. Hän puristaa kädessään metallia, jonka hän on piilottanut salaa ovenkarmin päälle. Metallia kammoksuttaa, ja hän värähtää, mutta stiletti ei putoa hänen kädestään.

Hän ottaa mytyn syliinsä, halaa tätä ja peittelee tämän paidallaan. Kaikki on hyvin. Mutta ei sittenkään ole. Hän tuntee mytyn viimeisen vaimean rinnan kohoamisen, ja sitten liike loppuu.

Alakerrasta eikä rappusista kuulu ääniä. Kammio on kalman hiljainen, vain tuska huutaa. Hänen on päästävä pois! Mutta hän tietää, että hän ei pääse ennen kuin ovi avataan.

On vain odotettava.

1.

Jalka sätki ikkuna-aukossa ja verho heilui, kunnes varpaitakaan ei enää näkynyt. Reeta-sisko oli sujahtanut ikkunasta ulos. Salla oli juuri päässyt ullakon kammion syövereistä ja astunut huoneeseen. Vain verho jatkoi heilumistaan.

– Toivon, että onnistut, Reetan yllättävä kuiskaus oli jäänyt kumisemaan huoneeseen.

Salla kiirehtisi hetken kuluttua samasta ikkunasta. Huoli siskosta loppui nyt, muut sisarukset saisivat kantaa tämän lähtöjen seuraukset ja rangaistukset. Salla ei voinut kuin toivoa, että tämä ei paljastaisi häntä. Lähtöään hän ei pitkittäisi. Oli pakko kadota!

Huonetarkastus voisi tulla milloin vain. Hän riuhtoi ylioppilassjuhlien mekkonsa päältä ja riipi ylleen tummat vaatteet. Niiden päälle hän puki kaksi kerrosta ja vaaleat pitkät hiukset hän tunki mustaan pipoon. Hän sulloi reppuun lakanat, kameran, objektiivit ja salamalaitteen sekä vaatteita ja hiusten kestoväriä. Käteisen ja lahjakortit, jotka hän oli saanut juhlistaan, hän pujotti repun pohjalle. Muut lahjat jäivät makaamaan pöydälle kiiltävinä ja houkuttavina.

Hän taittoi tulosteen paidan ja vatsan väliin. Tätä paperia hän oli säilyttänyt piilossa patjan alla, ja se varmistaisi hänen katoamisensa. Vaikka tavarat repusta ja reppu varastettaisiin, se voisi pelastua. Sen täytyi pelastua.

Hän suunnitteli, että voittaisi etumatkaa muokkaamalla tyynyistä kokoisensa hahmon peiton alle. Tyhjentämästään puhelimesta hän sulki virran ja heitti puhelimen patjan ja lakanan väliin. Hän pujahti ikkunasta ulos Reetan perässä ja painoi ikkunan takanaan hiljaa, mutta tiukasti kiinni.

Tänne hän ei enää palaisi.

Reeta oli lähtenyt kaupungin humuun. Hän ryntäsi toiseen suuntaan. Stiletti kellonrannekkeen ja ranteen välissä antoi turvaa

tuntemattomia kuljettajia vastaan. Voisiko vieraassa autossa tapahtua jotakin kammottavampaa kuin kotona?

Jarrut kirskuivat ja kirkkaat ajovalot häikäisivät Sallan silmiä. Rekan vauhti väheni ja sankka pöly seurasi mukana. Hän pinkoi minkä jaloistaan pääsi nelostien reunaa kohti rekan hyttiä. Apukuskin ovi avautui.

– Mihin menossa? karvainen mies huusi ratin takaa.

Salla näytti pahvia, johon hän oli kirjoittanut "TAMPERE" ja varmuudeksi huusi kaupungin nimen moottorin äänen yli.

– Olen menossa sinne päin. Voit tulla mukaan, menen Hervantaan. Siitä on kymmenisen kilometriä Tampereen keskustaan, kuljettaja huusi.

– Se sopii, Salla sanoi kovalla äänellä. Hän tarttui rappujen kahvaan, harppoi korkeat askelmat hyttiin reppu rytkyttäen selässä. Häntä ei vielä askarruttanut, miten hän pääsisi Hervannasta keskustaan, kunhan nyt Oulusta pääsisi vilkkaasti etelään.

– Nykyään ei paljon enää liftailla. Mikä sai sinut liftaamaan? kuljettaja kysyi.

– Pitää päästä sukulaisiin eikä linja-autoja kulje enää yöllä. Pitää olla vahtimassa lapsia jo aamulla, Salla pysyi ennalta rakentamasaan kertomuksessa.

– Ahaa. Olen heittämässä kuormaa Hervantaan, ja sinne on matkaa viisisataa kilometriä. Varmaan tiedätkin, kun olet sinne menossa.

– Niin, Salla sanoi innottomana ja pyrki lopettamaan keskustelun. Hän ei halunnut jutella miehen kanssa eikä tutustua tähän yhtään enempää. Hänen toivomansa hiljaisuus laskeutui autoon. Vain yöradio suolsi ohjelmaa.

Kuljettaja katseli nuorta naista sumeilematta päästä jalkoihin, ja katse pysähteli hänen kehossa. Kiusallisuus ja turvattomuus alkoivat kalvaa Sallaa. Hän siirsi repun miehen ja itsensä väliin näkösuojaksi kuin kilveksi. Hän oli joutumassa tilanteeseen, jota hän ei halunnut. Mutta hänellä ei ollut nyt vaihtoehtoja. Oli vain päästävä eteenpäin nopeasti.

Päivän odotukset ja kiinnijäämisen pelko lisäsivät hänen väsymystään. Nyt pitäisi pysyä hereillä ja tilanteen tasalla eikä antaa auton äänien tuudittaa häntä horrokseen, hän ajatteli. Samalla hän tarkkaili sivusilmällä kuljettajaa.

– Kuorma puretaan määränpäässä heti, kun saan lastin perille. Lähde sinne mukaan, niin voin heittää sinut Hervannasta kaupunkiin, niin sinun ei tarvitse kävellä yksin yöaikaan teillä.

– E-en kyllä pääse. Pitää olla sukulaisissa, tietävät siellä odottaa. Laitoin jo viestiä, kun sain kyydin.

Hän kahmaisi taskun pohjalta puhelinta. Samassa hän muisti, että puhelin makasi virrattomana ja virattomana hänen entisessä sängyssään. Hänellä ei ollut mahdollisuutta hälyttää apua.

– Oletpa sinä nopea. On meilläkin firman kuskien välillä koko ajan yhteys. Kyllä apua saa, jos sitä tarvitsee ja jos joku toinen on samalla alueella, mies sanoi. – Aika hyvin tiedetään, jos jollakin on liftari mukana, ja siitä välitetään muille tietoa. Joskus on pysähdytty liftarin kanssa kahvilla tai tien päälläkin, ja siihen on kerääntynyt myös muita kuljettajia, mies jatkoi.

– Oho, Salla huokasi ja pelko hänen sisällään kasvoi. Ei kai hän joutuisi kuljettajien yhteistapaamiseen, jossa miehiä olisi parkkipaikalla ringissä. Ja rekkakuskithan olivat pääasiassa miehiä. Ja mihin sellainen voisi johtaa? Hänen mielikuvituksensa laukkasi, ja pahin vaihtoehto raastoi mieltä. Oikea käsi varmisti stiletin paikan vasemmassa ranteessa kellonrannekkeen alla.

Onneksi kuljettaja lopetti puhumisen ja tyytyi ohjaamaan autoaan. Salla puolestaan tarkisti, missä oli ovenkahva. Auto jurrutteli eteenpäin. Kilometri taittui toisensa jälkeen. Auton äänet turruttivat väsymystä mieltä, ja silmäluomet alkoivat painua kiinni. Hän hätäkähti, kun kuljettaja jarrutti.

– Voi saakeli noita tunareita, jarruttelevat niin turhaan. Yleensä öisin on vauhdikasta menoa, mutta ei tuolla kuskilla. Mikä lienee vanha silmävaivainen tyyppi.

Salla oli tyytyväinen, kun mies katseli muualle. Hän arvioi aikaa, joka oli kulunut matkan alusta. Ja arvioi myös sitä, kuinka kauan

hänen horroksensa oli kestänyt. Käsi kävi jälleen turhaan taskussa kouraisemassa puhelinta, jotta hän voisi tarkistaa kelloa ja karttaa.

– Onko tästä vielä pitkä matka?

– Joo, mies murahti.

Ajo jatkui. Hän tunsu olonsa tukalaksi miehen katseista. Tällä menolla, kun kuljettaja nyt tarkkaili tietä, hän pysyttelisi autossa niin kauan kuin vain voisi. Jokainen kilometri oli tärkeä: se johdatti hänet pois lähtöpaikasta ja lähemmäksi määränpäättä. Yöradio piti kuskeja hereillä, mutta häntä se väsytti. Hetkeksi hän sulki silmät. Puuduttava hurina vaimeni korvissa ja teki tehtävänsä. Hän pilkki istuimellaan ja vaipui uneen.

Hän ei huomannut, kuinka kuljettaja hiljensi vauhtia ja välissä ollut reppu putosi lattialle. Auto pysähtyi tien vieren parkkialueelle.

2.

Vuosikertabrandyn pehmeys täytti suun, ja lämpö hehkui rinnassa yöpalan jälkeen. Pian alkoholi lämmitti koko kehoa. Terassipöytä oli nostettu ulkoa sisälle syksyllä ennen putoavia lehtiä. Vielä sitä ei ollut siirretty ulos. Ehkä tänä kesänä sitä ei kannattaisi enää siirtää.

Mies astui terassille pyöreä lasi kädessä ja pullea sikari suussa. Sisäinen ja ulkoinen lämpö sai olon rauhalliseksi ja luottavaksi. Hän katseli odottavin mielin silmusta lehteen puhjenneita lehmuksia. Vihreää pursusi joka paikasta, valkoapiloista, pensasangervoista ja tammista. Sama väri jatkui vaaleampana miehen kauluspaidassa.

Elämä maistui, silti tämä olisi viimeinen kesä täällä. Aurinko oli paistanut koko päivän, ja kesän jälkeen se paistaisi vielä enemmän. Paluuta vanhaan hän ei todellakaan halunnut. Hän odotti uutta, ja siitä hän oli varmempi. Töitä, valmisteluja ja uhrauksia oli tehty pitkään.

Eteneminen oli takellellut alussa, mutta tilanne oli parantunut kaiken aikaa. Oikeastaan tavoitteet oli jo saavutettu, mutta vielä voisi tavoitella lisää ja enemmän. Odottaminen ja suunnittelu kiihottivat. Mies nosti lasiaan yhä paremmalle tulevaisuudelle. Sisältä kajastavat kirkkaat valonsäteet kimmelsivät lasin reunoilla, ja sika-rin savu kiemurteli kohti terassin kattoa.

Hengitys syveni, samoin hymy hänen kasvoillaan. Hän katsoi terassin ikkunoista, kuinka alkanut kesä sai unelmat elämään.

Tämä kesä muuttaisi kaiken.

3.

– Pitääkö sinun käydä tupakalla? Salla hätkähti unestaan rekan hytissä lähellään römisevään kuljettajan ääneen. Mies oli ehtinyt ulos hänen unensa aikana ja avannut hänen ovensa. Nyt miehen kähisevä suu ja karvaiset kasvot lähestyivät hänen kasvojaan. Tämä tarttui hänen reiteensä. Hän huitaisi voimalla miehen käden pois.

– En minä tupakkaa polta.

– Tänne hetkeksi ulos kävelemään, tämä vaati.

– Ei minun tarvitse tulla!

– Kyllä sinun täytyy!

– Minkä vuoksi minä sinne tulisin? hän kirkaisi.

– Sinä tulet, kun minä käsken, tämä nappasi häntä käsivarresta ja veti häntä ulos autosta. Hän kiskaisi kätensä takaisin hyttiin.

– Ai sinä meinaat panna kamppoihin vai, mies heitti. Hän huomasi kaksimielisen hymynkareen tämän kasvoilla.

– Mitä se sinulle kuuluu? En halua tulla ulos.

– Säännöt ovat minun sääntöjäni, kun minun autossani ollaan. Luuletko, että minun kanssani kuljetaan ilmaiseksi. Kyllä minä maksun sinulta otan!

– Minä mitään maksuja anna! Irrota kätesi minusta heti, hän karjui ja riuhtaisi käsivartensa uudelleen miehen otteesta.

Parkkipaikalle jyryytti toinen rekka. Hän yritti hädissään katsoa sen kuljettajaa, mutta tätä ei näkynyt. Rekan kovat valokiilat osuivat karvanaamaan, mikä herpaannutti tämän huomion. Mies pudotautui alas rapuilta ja siirtyi kauemmaksi. Salla tempaisi oven kiinni.

Kuljettaja poltti ärsyyntyneenä tupakkaa rekan edessä. Salla näki tupakan pään hehkun, joka välillä heikkeni ja samassa taas voimistui. Mies paiskasi maahan loput tupakasta ja kiersi sen kengällänsä sammuksiin.

Kun tämä nousi raput ylös kuljettajan puolelle ja istahti penkille, Salla työnsi voimakkaasti ovensa auki. Hän heitti repun maahan ja hyppäsi kyltin kanssa alas. Hän ei katsonut mieheen, vaan pamautti oven äänekkäästi takanaan. Rekka lähti liikkeelle ja moottori ulvoi. Vaihteet rytisivät yksi toisensa jälkeen. Kaukaa maantieltä vielä kuului, kun vaihteet roikuivat.

Hiljaisuus asettui parkkipaikalle. Salla katsoi ympärilleen: maantie ammotti tyhjänä, ja toisen rekan nokka osoitti häneen. Auton moottori ja valot olivat sammuksissa. Vaikka hän kuinka siristi katsettaan, kuljettajaa ei näkynyt. Hän pidätti hengitystään.

Hän vetäytyi nojaamaan parkkipaikan perällä olevaan kiveen ja tarkkaili kauempaa pimeää rekkaa. Hänellä oli kaksi vaihtoehtoa. Toinen oli kävellä hämärän maantien reunassa. Tiellä ei ollut liikennettä. Miten hän yleensä saisi kyydin? Ja jos saisi, millaisen? Yritettäisiinkö häneltä jälleen saada maksua? Toinen vaihtoehto oli yrittää parkkipaikalla olevaan rekkaan. Mutta oliko kuljettajan tarkoitus nukkua loppuyö autossaan? Tai toimiko kuljettajana toinen karvanaamainen mies?

Kummassakin vaihtoehdossa oli riskinsä. Jos hän joutuisi odottamaan seuraavan aamun linja-autoa, kotipuolessa olisi ehkä jo havaittu hänen häipymisensä ja vanhemmat ja uskonveljet olisivat jahtaamassa karkulaista. Linja-autopysäkki oli siis suurin riski. Hänen pitäisi päästä pikaisesti eteenpäin, jotta häntä ei saavutettaisi. Hänellä ei ollut ylimääräistä aikaa, mutta silti hän jahkasi mielessään: maantie vai rekka?

Hän nojasi kylmää hohkaavaan kiveen ja katseli autoa. Millainen ihminen sitä ajoi? Raiskaaja, tappaja? Lamaannus valtasi mielen, ja pelko siirtyä rekan lähelle kasvoi. Aika kului minuutti minuutilta. Hän ei osannut kuin tuijottaa eteensä. Keho jähmettyi, väsymys sumensi silmiä ja hän värähti kiven kylmyydestä.

Kammio. Se vaanii pimeänä kuin syyskuun yö ja mustempana kuin valtamerten mittaamattomat syvänteet. Synkkänä kuin itseensä valtavalla voimalla vetävä avaruuden musta aukko. Kylmänä kuin tumma avanto, jonka reikä on jo ajat sitten jäänyt.

Rekasta vilautettiin valoja.

Sallan jähmettynyt käsi tarrautui vasempaan ranteeseen. Hän lähti vitkastellen kävelemään rekkaa kohden. Reppu roikkui vasemmalta olkapäältä, ja oikea käsi jännittyi ollakseen valmiina toimimaan. Hän pysähtyi muutaman metrin päähän kuljettajan ikkunasta. Vieläkään tätä ei näkynyt. Hetken kuluttua ikkuna aukesi, ja hän näki kuskin. Ratin takana istui nuori parikymppinen mies, eikä tällä ollut partaa.

– Mihin matka? kuljettaja kysyi rauhallisella äänellä.

Hän vain näytti kylttiään.

– Sinnepäin myös minä olen menossa. Tarvitsetko kyydin?

– Kyllä tarvitsen, mutta en tiedä, uskallanko enää tulla kenenkään autoon.

– Taisit jäädä äskeisestä rekasta vauhdilla.

– Niin, hän sanoi eikä halunnut paljastaa, mitä rekassa oli tapahtunut. Ties vaikka mies innostuisi hänen kertomuksestaan.

– Minulla on vasta aamulla kuorman toimitus. Ajattelin ajaa yöllä, kun liikenne on hiljaista, ja nukkua osan yöstä täällä nupissa.

– Milloin sitten olet lähdössä?

– Voinhan minä lähteä vaikka heti. Sinulle taisi äsken tulla ne huonot kokemukset liftaamisesta.

– Taisi tulla, hän laski päänsä alas.

– Minun mukanani pääsee. On hyvä, että olisi juttuseuraa, kuljettaja sanoi. – Ajaminen yksin on joskus puuduttavaa. Ajan Tampereen ohi, mutta voin ajaa sen läpikin ja viedä sinut perille asti, kun ei ole kiire purkamaan lastia.

– Mikä on maksu? hän kysyi suoraan.

– En minä mitään maksua ota.

– Siis minkäänlaista maksua?

– Ei mitään maksua. Minähän juuri sanoin, ettei tämä maksa mitään, mies naurahti. – Tule nyt sisälle sieltä. En minä ketään syö.

Hän hyppäsi kyytiin ja matka alkoi. Mies ryhtyi puhumaan ja kyselemään. Lopulta jännittynyt tilanne laukesi, ja hän kertoi myös jotakin elämästään, mutta väisteli kipeimmät kysymykset.

Kuljettaja kysyi häneltä tarkan osoitteen, mihin hän oli menossa, ja syötti Pirkankadun karttaohjelmaan. Hän antoi tarkoituksella väärän kadun nimen muutaman korttelin päästä väliaikaisesta asunnostaan Pispalassa. Hän oli kirjaston tietokoneella katsellut karttaa useita kertoja niin, että pystyi luettelemaan lähikatujen nimet yksi toisensa jälkeen. Hän pääsisi oikeaan osoitteeseen lähes silmät kiinni.

– Muuten minun nimeni on Erkka. Laita puhelimeesi minun numeroni.

– Hukkasin puhelimen.

– Ai. Onko sinulla kynää ja paperia?

– On minulla.

– Jos tarvitset joskus apua, voin tulla jelppimään tai tarjota kyydin, jos olet tien päällä.

Hän kaivoi repustaan kynän ja vihon ja kirjasi miehen yhteystiedot. Hänen sydämessään läikähti: maailmassa oli sittenkin ihmisiä, jotka halusivat pyyteettömästi auttaa, mutta tuskin hän enää tarvitsisi apua. Ja toisaalta mies ei edes tunnista häntä jatkossa.

Jo aamulla hän olisi eri näköinen.

Salla hätkähti unestaan vieraassa majapaikan huoneessa. Kolahdus kuului kauempaa kuin kaikuna. Se ei herättänyt häntä kokonaan, vaan uni tempaisi hänet takaisin mukaansa. Hän syöksyi unen itsepintaiseen jähmyteen. Piti juosta pakoon kipakoin askelin, mutta jalat liimautuivat upottavaan sammalikkoon. Vaivoin hän sai nostetuksi jalan toista ylemmäksi, keuhkoja pusersi ja jalat painoivat. Vaikka lihakset tuntuivat kankeilta, mieli vaati, että piti juosta. Nopeasti, nopeasti, nopeasti!

Kuului uusi kolahdus. Hänen silmänsä rävähtivät auki. Hikiset lakanat olivat tarrautuneet jalkojen ympärille. Hän kiskoi lakanat sivuun, istahti sängyn reunalle ja yritti irrottautua unesta. Se väijyi edelleen, jotta voisi kaataa hänet takaisin sänkyyn ja napata hänet sisäänsä. Hän haukkoi voimakkaasti henkeä saadakseen keuhkoihin happea.

Yön väsymys oli kallistaa hänet makuulle, mutta hän pakotti itsensä pystyyn. Valo häilyi kirkkaana vinottain ikkunasta sisään. Huone huokui erilaiselta kuin loppuyön hämärässä. Siellä tuoksui vieraalta, ja oudot huonekalut ja esineet herättivät hänessä turvallisuuden kaipuun. Yöllä riisutut vaatteet nojatuolin käsinojalla tuntuivat tutuimmilta koko huoneessa. Pöydällä seisoivat hänen oma vaatimaton lakanapinonsa ja hänelle erityinen kamera. Käteiset rahat, lahjakortit ja salaisuuden sisältävä väestötietoviraston tuloste olivat piilossa tyynyn alla.

Vaikka hän oli unelmoinut pitkän aikaa karkaavansa entisestä elämästä, hän ei ollut uskaltanut ottaa ensimmäistä askelta. Viime ajat hän oli valmistellut pakoaan yksityiskohtaisesti. Yhtään virhettä ei ollut varaa tehdä. Matka kotipuolesta Tampereelle oli ollut vastuksia täynnä.

Huoneen ikkunasta pilkistänyt auringon säde osui ranteen stilettiin, jonka metallista valo välähti. Stiletti oli painanut ihoa senkin jälkeen, kun hän oli kiirehtinyt rekasta Pispalan harjulla olevaan majapaikkaan. Pitkään piilossa lymyillyt hymy, jolle ei ollut aiemmin aihetta, nousi vaimeana hänen huultensa reunoihin.

Hän kaivoi tyynyn alta paperin ja avasi sen taitokset. Hän oli kuumeisesti odottanut väestötietovirastosta sähköpostia. Se oli saapunut lakkiaispäivän aatonaattona, ja hän oli käynyt tulostamassa sähköpostin kirjastossa, sillä kotona hän ei ollut uskaltanut tehdä sitä kiinni jäämisen pelossa. Kun hän oli puristanut paperia kädessään, hän oli lopulta tiennyt olevansa valmis. Katse pysyi nyt paperissa. Hän laittoi oikean käden sydämensä päälle ja tunsu ihon lämpimyden.

Murha-aalto käy salakavalasti läpi kaupungin. Henkirikosten selvittämisen syvissä vesissä sattumalta ui herkkä ja tarkkänäköinen Pilvi, joka on paennut uuden henkilöllisyyden turvin menneisyytensä varjoja.

Yllättävien tapahtumien vyöryessä salaisuuksien verkon säikeet antavat myöden ja piilotetut totuudet pulpahtavat pintaan. Kuka tai ketkä ovat murhien takana?

Jännityksen tiivistyminen, pelko ja rohkeus kietoutuvat Tampereelle sijoittuvassa dekkarissa tiiviisti toisiinsa. Elämästä tulee vahvoillekin haurasta. Kukaan ei ole turvassa elämän ennalta-arvaamattomalta rajallisuudelta.

BoD

